

HON ÄR ARG över att vara en importvara.

Hon är arg över att vara en exportvara.

Hon är arg över att adoptionsbyråer i både givar- och mottagarländer tjänar pengar på transnationell adoption.

Hon är arg över att läsa i en artikel¹ i *Outsiders Within – Writing on Transracial Adoption* att den transnationella adoptionen inbringar mer än 15 miljoner dollar om året till Sydkorea.

Hon är arg över att adoptionsbyråer aktivt söker efter barn som kan adopteras bort. Givetvis ska man hjälpa barn som befinner sig i en utsatt situation, men att leta upp barn som kan adopteras bort är att gå för långt, tycker hon. Frågar man henne skulle man i högre grad fokusera på att hjälpa föräldrar till utsatta barn, så att man undviker att skilja barn från sina föräldrar och sin ursprungliga kultur.

Hon är arg över att få höra rykten om att den amerikanska adoptionsbyrån Holt International Children's Services letar efter nya marknader, däribland Nordkorea, där de kan hitta barn som kan adopteras bort. Holt International Children's Services förmedlar redan adoptioner från Bulgarien, Kina, Etiopien, Guatemala, Haiti, Indien, Sydkorea, Filippinerna, Rumänien, Thailand, Uganda, Ukraina, USA och Vietnam. Om regimen i Nordkorea faller kommer man att kunna lägga Nordkorea till listan. Det är väl inte för mycket sagt att Holt International Children's Services gärna skulle se att regimen i Nordkorea faller, så att de kan få tillgång till en ny, stor marknad.²

Hon är arg över att det idag snarare handlar om »att hitta barn till föräldrar« än »att hitta föräldrar till barn«. Det är också därför ett

fenomen som barnahittare har uppstått. Adoptionsbyråerna skulle inte behöva betala någon för att övertala utsatta föräldrar att adoptera bort sina barn om det inte vore för att efterfrågan på barn är större än utbudet.

Hon är arg över att efterfrågan på barn är större än utbudet.